

ligere for de ældre Arbejdere, der skal arbejde for Løn, at faa Beskæftigelse, at klare sig. Selv i saadanne Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren er velvillig stemt overfor en gammel Arbejder, vil det være ham besværligt at have en saadan, maaske fordi den Plads, han har staaet paa, har været en Plads ved en Maskine, og han ikke længere er i Stand til at betjene denne Maskine paa samme gode Maade som hidtil, fordi hans Arbejdsevne er svækket, fordi han ikke mere har den fornødne Hurtighed i sit Arbejde, og han maa da give Plads for en yngre. Alle ved, hvor overordentlig svært det er for de gamle Arbejdere at bevare selv den Plads, i hvilken de har været i en Aarrække, og navnlig ved man, at Arbejdsgiverne saa at sige aldrig lukker deres Port op, naar de kan undgaa det, for en Arbejder, som er fyldt 60 Aar. Erhvervs-mulighederne er forandret meget i dette Land og vil sikkert forandres mere og mere; efterhaanden som Landet industrialiseres, efterhaanden som Maskinteknikken tages i Menneskets Tjeneste, vil det blive vanskeligere og vanskeligere for den ældre Arbejder at klare sig. Dette har ogsaa i Aarens Løb ført til, at stedse flere i 60 Aars Alderen og i umiddelbar Nærhed af denne Alder er gaaet til Kommunalbestyrelsen og har begæret Aldersdomsunderstøttelse. Derfor er det ogsaa rigtigt nu at indføre den Bestemmelse, at i saadanne Tilfælde, hvor den gamle Arbejder ikke længere kan klare sig, fordi der intet Erhverv er til ham, og fordi han ikke har nogen Penge at leve af, kan han gaa til Kommunen og faa Aldersrente.

Det ærede Medlem Hr. Kragh gjorde nogle Bemærkninger om, at Danmark havde en social Lovgivning, som man ikke havde Mage til i noget andet Land, og forstod jeg det ærede Medlem ret, vilde han give det Udseende af, at det var noget, vi søgte at skjule. Dette er jo blevet modsagt af den næstsidste ærede Taler, som har oplæst en Udtalelse af mig, der netop viste det modsatte. Og jeg vedstaar denne min Udtalelse, jeg har ikke fremsat den skjult eller paa en saadan Maade, at jeg ikke ønskede, den skulde være bekendt. Danmark har udbygget sin sociale Lovgivning, vi er paa dette Omraade et førende Land — men det er vi jo alle stolte af, det roser vi os af! Det roser Venstre sig ogsaa af ved visse Lejligheder, naar det passer! Og vi har vel ogsaa Grund til at rose os deraf eller i hvert Fald til at sige, at vi ikke paa dette Omraade har forsømt vor Pligt; saaledes som andre Nationer har gjort; der findes en Række Lande, hvor man slet ingen Interesse

har haft for den sociale Lovgivning, af højst forskellige Grunde.

Dette, at vi har udviklet den sociale Lovgivning, er imidlertid ikke ensbetydende med, at der ikke paa visse Omraader er Brist, at det ikke kan paavises, at der her og der endnu skal ske en Forbedring. Og dette er netop Forholdet med Hensyn til det Spørgsmaal, som her drøftes. Ved at ændre Aldersdomsforsørgelsesloven af 1891 og indføre de faste Takster har Venstre selv erkendt, at denne Lov ikke var fyldestgørende, ellers var der ingen Rimelighed i at gaa til de faste Takster i Stedet for at bevare det frie Skøn.

Det ærede Medlem Hr. Kragh fremsatte Krav om at faa forskellige Oplysninger. Jeg antager ikke, det har været det ærede Medlems Mening, at jeg skulde skaffe disse Oplysninger frem ekspres og give dem her fra Talerstolen, men at de skal tilvejebringes i det Udvalg, som formentlig bliver nedsat, og jeg skal være rede til der at give alle de Oplysninger, som kræves, og som paa nogen Maade kan gives; *nogle* Beregninger forefindes i Indenrigsministeriet, og andre kan formentlig skaffes til Veje i en saadan Form og Udstrækning, at det kan tilfredsstille det ærede Medlem.

Det ærede Medlem dvælede ret udførlig ved Kravet om, hvorvidt man i det hele taget skulde give Aldersrente til Folk, der har en ret betydelig Formue, og en Partifælle af det ærede Medlem har nu positivt erklæret sig for Tilhænger af, at man delvis skulde forlade det Princip at give Aldersrente til Folk, der ejede noget. Det forekommer mig, at vort Standpunkt maa være det, hvis vi da nogenlunde skal være i Overensstemmelse med, hvad der fra alle Sider er blevet erkendt hidtil, og som dog formentlig ogsaa fortsat vil erkendes af et Flertal i vort Folk, at man ikke skal straffe de Folk, som sparer noget sammen til de gamle Dage, og skal vi ikke det, gaar det ikke an at være alt for kneben ved Bedømmelsen af Formuerne. Og jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Kragh og til andre, der har ondt af, at Folk med nogen Formue nu kommer og søger Aldersrente, at det er meget smaa Beløb, der tildeles dem, som har nogen Formue af Betydning, saa smaa Beløb, at det finansielt set ikke betyder saa forfærdelig meget; men nationaløkonomisk set tror jeg, vi er inde paa den rigtige Vej ved ikke at sige, at der skal være fuldkommen bart Bord, inden der kan gives nogen som helst Aldersrente. Vi kan selvfølgelig drøfte, om